

บุปผา แดง มังกร

โนเนโกะ

สตรีสูงค่าพวยุ่เหนือคนทั้งหล้า แต่ด้อยกว่าบุรุษเพียงพู่เดียว

บุปผา แด่ มังกร

โนเนโกะ

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนด้วยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และ
กระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก
และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์
ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้
คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน
ทั้งทางความคิดและสังคม

มัดใจไว้ด้วยรัก

ลำดับที่ 163

บุปผาแดนมังกร

โดย โนนโทะ

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม 2559

ราคา 285 บาท

พิมพ์โดยฉบับนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

๕๕ สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-2475-9

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกตบัณฑิต วสันต์ พร่อมมิตระณาดิ

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาติ ใจสุข ศรัณย์รัชต์ เขียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : อณุกา อนันตนาเมธี พิสูจน์อักษร : ณัฐณี กิ่งแก้ว นุชานา อยู่ธรรมสุข

ออกแบบปก : กฤษฎา รอดทอง จัดรูปเล่ม : สุพิน มกัลยทอง

พิมพ์ที่ : บริษัทเอสไลการพิมพ์ (1988) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาพอร์บุ๊กส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลภิตสถาพร รองกรรมการผู้จัดการ : สุวิศณุ โลภิตสถาพร
รองบรรณาธิการบริหาร/ผู้จัดการฝ่ายผลิตและศิลปกรรม : ธิญาภัทร์ พงษ์ไธย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย
ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรม : นุชเบศ สมฤทธิ์ ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เติยา โลภิตสถาพร
หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พชรพร บุญส่ง หัวหน้าหน่วยประชาสัมพันธ์ : อารินา ศิริบุญ

คณะที่ปรึกษา

ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : จศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์ ที่ปรึกษาด้านกฎหมาย : ชนากร กองเพ็ง

สตาพอร์บุ๊กส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาพอร์บุ๊กส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-8 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการจัดสรรจัดพิมพ์ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-8 ต่อ 21, 54, 58

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำนักเขียน

บุปผาแดนมังกร เกิดจากความชอบดูหนังจีนกำลังภายในของผู้เขียน ประกอบกับอยากลองเขียนนวนิยายแนวข้ามมิติสักเรื่องหนึ่ง โดยเน้นความสนุกสนานผสมตลกมาเล็กน้อย ผ่านการเดินทางข้ามมิติของ ‘เวาปราชญ์’ ไปสู่แคว้นซุน ซึ่งเป็นดินแดนต่างมิติที่คล้ายคลึงกับประเทศจีนในยุคโบราณ และพบเจอเรื่องราวต่างๆ มากมาย ครบรสทั้งสุขและเศร้า และที่ขาดไม่ได้คือความรักค่ะ

หากเปรียบนวนิยายเป็นลูกของผู้เขียนแล้วละก็ ตอนนี้ผู้เขียนก็ได้ประทับประคองส่ง **บุปผาแดนมังกร** จนถึงฝั่งฝันแล้ว รู้สึกดีใจมากๆ เลยค่ะ

ทั้งนี้ผู้เขียนต้องขอขอบคุณพ่อแม่ ที่สนับสนุนความฝันของลูกสาวตลอดมา เว็บไซต์ Forwriter พี่ฟิลิปดา พี่คอปเตอร์ คู่หูบัดดี้ห้องแรลลี่ พี่ๆ เพื่อนๆ ที่ได้พูดคุยในห้องแชตทุกท่าน ทั้งที่ได้พบหน้ากันและได้พูดคุยในเฟซบุ๊กหรือไลน์ มิตรภาพ กำลังใจ และแรงสนับสนุนของทุกๆ ท่านที่มีความฝันเดียวกันในบ้าน Forwriter คือสิ่งมีค่าที่ทำให้ ‘โนเนโกะ’ เติบโตขึ้นขอบคุณนักอ่านในเว็บเด็กดี ข้อคิดเห็นต่างๆ ที่ได้รับมาจากทุกท่านทำให้ **บุปผาแดนมังกร** เดินทางมาถึงจุดนี้ได้ค่ะ

ขอบคุณกองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ปรีนซ์ส ในเครือสตาพรบุ๊คส์
ที่มอบโอกาสให้แก่ักเขียนหน้าใหม่คนนี้ และสุดท้าย ขอขอบคุณนักอ่าน
ทุกท่าน หากมีข้อผิดพลาดประการใด ผู้เขียนน้อมรับและขออภัยมา ณ ที่นี้
ด้วยค่ะ หวังว่าทุกท่านจะมีความสุขกับ นุปผาแดนมังกร ด้วยกันนะคะ

ด้วยรัก

โนเนโกะ

บทนำ

แววปราชญ์พึงพอใจที่ชื่อของเธอไม่ค่อยเหมือนใครนัก แม้จะมีเสียง

แย้งว่าเซย จนหลายคนล้อลับหลังอย่างสนุกสนานว่า ‘น้องแวว’ แม้ชื่อจะเหมือนคนรับใช้บ้านพระเอกนางเอกในละครเหลือเกินก็ตาม แต่หญิงสาวก็เซิดหน้าอย่างไม่แคร์ เพราะเธอมีชื่อเล่นว่า ‘ปราชญ์’ ไม่ใช่ ‘แวว’ บิดามารดาตั้งชื่อให้โดยดูจากวันและเวลาตกฟาก รวมทั้งคำนวณชื่อสกุลอย่างถ่วงถี่แล้วด้วย

‘เด็กคนนี้จะกลายเป็นสตรีสูงค่า อยู่ในบุญรัฐผู้เดียวแต่เหนือคนทั้งหลาย’

หมอดูคนดังระดับประเทศ ซึ่งเป็นอาของเธอนำมาให้ตั้งแต่เธออายุไม่กี่ขวบ บิดาและมารดาของเธอยิ่งรับ แต่น่าจะพูดตรงๆ เลยดีกว่าว่ามีดวงจะเป็นเจ้าคนนายคน มีบริวารมาก หรืออะไรนอกเหนือจากนี้ ไม่เห็นจะต้องพูดกำกวมหรือเล่นสำนวนเป็นนิยายกำลังภายในเลย

หญิงสาวก็คิดเหมือนกัน ดวงใครจะยิ่งใหญ่ขนาดนั้น ถ้าไม่ได้เกิดมาในตระกูลสูงส่ง หรือไม่แน่ว่าอาจจะมีเจ้าชายสักองค์ที่โศกเศร้าเพราะหลงมาบ๊องเธอก็ได้

เธอยิ้มช้าๆ เมื่อจู่ๆ คำทำนายนี้ก็ผุดขึ้นมาในหัว ขณะที่เธอกำลังเดินอยู่บนสะพานกลางบึงบัวซึ่งทอดยาวสู่ตำหนักไม้ไผ่หลังหนึ่ง

แววปราชญ์มาท่องเที่ยวประเทศจีนกับเพื่อนสนิทสองคน โชคดีที่เพื่อนคนหนึ่งเรียนเอกภาษาจีน เลยไม่ต้องกังวลเรื่องการสื่อสาร รวมทั้งพวกเขายังพูดภาษาอังกฤษได้บ้าง จึงตัดสินใจที่จะติดต่อจองตั๋วเครื่องบินและโรงแรมเพื่อเที่ยวกันเอง แม้จะต้องเสียเวลากับการถามทางและขึ้นรถผิดบ้าง แต่ก็ได้ประสบการณ์ที่ดีในอีกรูปแบบหนึ่ง

ตำหนักหมิงเยว¹ เป็นอาคารหลังเดียว สร้างจากไม้ไผ่ ขนาดกะทัดรัด ตั้งอยู่กลางบึงขนาดใหญ่ในป่าไผ่ที่เขียวสงบ สภาพภายนอกยังใหม่มาก เนื่องจากการได้รับการปรับปรุงซ่อมแซมอย่างสม่ำเสมอ เพราะเป็นแหล่งท่องเที่ยวสำคัญที่นักท่องเที่ยวนิยมมาพักผ่อน ทั้งยังอยู่ไม่ไกลจากเมืองหลวงมากนักด้วย

ตอนนี้เป็นฤดูใบไม้ผลิจึงได้เห็นดอกบัวสีขาวปลายนกลีบเป็นสีชมพูจางๆ ชูช่อบานสะพรั่งเต็มบึง ส่งกลิ่นหอมสดชื่น โดยมีฉากหลังเป็นกิ่งไผ่ไหวเอนตามแรงลม เสียงกิ่งไผ่เสียดสีและใบไผ่กระทบสายลมไพเราะราวเสียงดนตรีขับขาน ลมพัดเย็นสบายจนเธออยากจะเอนหลังพักผ่อนอยู่ที่นั่นทั้งวัน

แววปราชญ์ยกกล้องขึ้นถ่ายรูปตำหนักไผ่เป็นที่ระลึก แต่เมื่อกดดูรูปที่ถ่ายไปแล้วหญิงสาวก็ขมวดคิ้วอย่างงุนงง เธอถ่ายภาพโครติตมาด้วยก็ไม่วู้ และดูเหมือนเขากำลังจะเดินเข้าไปด้านในตำหนัก หญิงสาวเหลียวซ้ายแลขวาด้วยความสงสัย เธอจึงคิดจะเดินตามเขาเข้าไปเพื่อจะห้ามปราม ป้ายก็ติดไว้ตัวโตๆ ทั้งภาษาจีนและภาษาอังกฤษว่าให้ชมได้เฉพาะด้านนอกเท่านั้น ส่วนในตำหนักห้ามเข้า เขายังคิดจะฝ่าฝืนอีก

แววปราชญ์บอกเพื่อนๆ ว่าจะขอถ่ายรูปต่ออีกสักหน่อยแล้วจะตามไปสมทบที่สวนป่าไผ่ที่หลัง เมื่อเพื่อนๆ เดินคล้อยหลังไปแล้วเธอจึงผลัดประตูดึงไม้ไผ่เสียดึงเอี๊ยดอ๊าด หญิงสาวเริ่มเหงื่อตกเมื่อคิดได้ว่าตอนนี้เธอก็แอบเข้ามาโดยไม่ได้รับอนุญาตเหมือนกัน คงต้องรีบไปลากคนนั้นออกมาก่อนที่จะ

¹ หมิงเยว แปลว่า แสงจันทร์

เจ้าหน้าที่จะพลอยคิดว่าเธอเป็นพวกเดียวกับเขา

แต่เมื่อเห็นสภาพภายในตำหนัก แว่วปราชญ์ก็อดที่จะเดินสำรวจดูรอบๆ ไม่ได้ มีทั้งภาพวาดด้วยพู่กันจีน เครื่องถ้วยชามโบราณลวดลายสวยงามน่าชม สมเป็นสมบัติล้ำค่าของชาติ และหยกแกะสลักขนาดเล็กกระจจีว-หลิว เฟ่งมองจนจิตตู่ก็ยังไม่ค่อยซัดหลายชิ้น ซึ่งสร้างความตื่นตาตื่นใจเป็นอย่างมากจนหญิงสาวมัวอ้อยอิ่งกับโบราณวัตถุเหล่านั้นอยู่นาน กระทั่งได้ยินเสียงใครคนหนึ่งเอ่ย

“ฟง”

หรือว่าจะเป็นเสียงของคนคนนั้นที่แอบเข้ามาในตำหนัก ว่าแต่เขาเรียกใครกันนะ

“ฟง”

เสียงเรียกดังขึ้นอีกครั้ง แม้จะกลัวเพราะไม่รู้ว่าเป็นอีกฝ่ายเป็นใคร แต่ความอยากรู้อยากเห็นก็มีมากเกินไปจนทำให้แว่วปราชญ์หันหลังกลับ เธอจึงลงเดินสำรวจห้องที่เหลื่ออยู่อีกสองห้อง เมื่อผลัดประตูห้องแรกเข้าไปก็พบว่าในห้องนอนว่างเปล่า ที่ตกแต่งอย่างเรียบง่ายเหมือนในหนึ่งกำลังภายในที่เคยดู ก่อนที่จะไปเปิดประตูอีกห้อง กระว่าหากไม่พบใครก็จะออกไปหาเพื่อนๆ แล้ว

ห้องนอนห้องที่สองทำให้หญิงสาวถึงกับตื่นตะลึงเพราะมีขนาดใหญ่กว่าห้องแรกมาก คาดว่าคงเป็นห้องนอนเจ้าของตำหนักที่เป็นองค์ชายซึ่งเธอจำชื่อไม่ได้ แม้ข้าวของในห้องจะดูเรียบง่าย แต่ก็มีไฮไลต์อยู่ที่ห้องอาบนํ้าและระเบียงชมจันทร์เล็กๆ เพื่อชมทิวทัศน์อันสวยงามอีกด้วย

ในเวลากลางคืนหากได้มานั่งชมจันทร์ที่ระเบียงนี้คงจะมีความสุขไม่น้อย หญิงสาวค่อนข้างแน่ใจว่าถ้าไม่ติดโปรแกรมท่องเที่ยวที่เหลื่ออยู่เป็นหางว่าว และป่านนี้เพื่อนๆ คงจะตามหาเธอกันแล้วละก็ เธออยากจะอยู่ที่นี่ให้นานมากกว่านี้สักหน่อย

แว่วปราชญ์ยังสงสัยไม่หาย เธอเห็นคนคนนั้นอยู่ในตำหนักนี้แท้ๆ

แล้วห้องก็มีอยู่แค่ไม่กี่ห้อง แต่กลับหาเขาไม่พบ แปลกจริงๆ

‘นี่เชอคงไม่ได้โดนผีหลอกตอนกลางวันแสกๆ หรอกนะ!’

แววปราชญ์ผู้ขยาดเรื่องลึกลับจนขึ้นสมอง ยกมือขึ้นทาบอกด้วยความ
หวาดหวั่น เมื่อคำว่า ‘ผี’ ผุดขึ้นมาในความคิด แค่นี้เขาก็ถูกเกรี้ยวทั้งตัวแล้ว
หญิงสาวรีบออกมาจากห้องเพื่อไปสมทบกับเพื่อนๆ ตามที่ได้นัดกันไว้

CTO ยาน

หนึ่ง

เทพบุตรหยกขาว

แววปราชญ์พบคนคนนั้นแล้ว แม้จะเห็นเพียงแผ่นหลังแต่เธอก็มั่นใจ ว่าเขาเป็นคนที่ภาพถ่ายแน่นอน ด้วยรูปร่างที่สูง หนา ดุบิบบีน ซึ่งอาจเป็น เพราะชุดคลุมยาวกรุยกรายสีดำที่เขาสวมอยู่ เส้นผมดำสนิทของเขายาวถึง แผ่นหลังและเคลื่อนไหวตามแรงลมที่พัดมาปะทะ แววปราชญ์ได้แต่ยืนตะลึง อยู่กับที่ เมื่อได้ยินท่วงทำนองเพลงอันเศร้าสร้อยสะเทือนอารมณ์

เขาคงรู้แล้วว่าหญิงสาวยืนอยู่จึงหันกลับมามอง เสียงเพลงหยุดชะงัก ขาดท่วงทำนอง ไบไม้ในมือของเขาปลิวไปกับสายลม แล้วต่างก็จ้องหน้ากัน อยู่ครู่หนึ่ง

แววปราชญ์เห็นว่าเขามีรูปร่างหน้าตาสง่างาม ดวงตาโตสีดำสนิทรับ กับจมูกที่โด่งเป็นสัน และชุดที่สวมก็ดูเหมือนจอมยุทธ์ที่หลุดออกมาจาก นิยายจินก่าลังภายใน

“นี่คงเป็นความฝันกระมัง”

“เจ้าเป็นใคร” เขาพูดกับแววปราชญ์เป็นภาษาจีนกลาง พลังสาวเท้า เข้ามาใกล้ นัยน์ตาสีดำเหลือบมองเธอตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า “ช่างแต่งกาย ประหลาดยิ่งนัก”

แววปราชญ์ทำตาโต แล้วถามชายหนุ่มเป็นภาษาจีนกลางเช่นกัน “คนที่ฉันเห็นเมื่อก็คือคุณนี่เอง” เธอเรียนรู้ภาษาจีนพื้นฐานจากเพื่อน และอยากลองพูดบ้าง

“คุณเป็นเจ้าของที่นี่หรือคะ”

ชายหนุ่มผมยาวขมวดคิ้วเรียว ไม่ตอบคำถามของแววปราชญ์ แต่กลับพาดฝ่ามือกราดลงกับพื้น ส่งผลให้ร่างของหญิงสาวถูกพลังสายหนึ่งที่ยังมองไม่เห็นโอบอุ้มและลากกลับเข้าสู่ตำหนัก

“กรี๊ด! ลมบ้าหมูหรือไงเนี่ย แรงเป็นบ้า นี่คุณ คุณเป็นอะไรหรือเปล่า”

ลมพัดแรงกระทั้งหอบร่างของแววปราชญ์กระเด็นมากองในตำหนักหมิงเยว่ พอลุกขึ้นมาได้ เธอก็ตั้งใจจะเปิดประตูไปดูอาการผู้ชายผมยาวคนนั้นว่าเป็นอย่างไรบ้าง ป่านนี้อาจจะกลิ้งตกบึงไปแล้วก็ได้ แต่ประตูกลับล็อกเสียนี้

แววปราชญ์ร้อนใจจึงได้แต่ทุบประตู ร้องเรียกชายหนุ่มที่เธอพบหรือใครก็ได้ให้ช่วยเปิดประตูให้ ตอนนั้นเพื่อนๆ ทุกคนคงกำลังตามหาเธอกันจ้าละหวั่นแล้วแน่ๆ

ภายนอกตำหนักหมิงเยว่ปรากฏเงาดำสายหนึ่ง ผู้มาเยือนสวมชุดดำคลุมร่าง ปกปิดหน้าตา คาดว่าคงเป็นผู้มีลมปราณสูงส่ง

“ท่านคือเทพบุตรหยกขาว?” น้ำเสียงนั้นบ่งบอกว่าเป็นผู้บุรุษ

“ข้าคือกระบี่ไร้นาม บึงวิเวกแห่งนี้ยินดีต้อนรับสหายผู้มาเยือนทุกท่าน แต่เกรงว่าครั้งนี้คงไม่สะดวก”

“หากท่านไม่ให้คำตอบที่ข้าพึงพอใจ เห็นทีข้าคงต้องลงมือแล้ว”

คนชุดดำชักกระบี่ ผู้ถูกอ้างว่าเป็นเทพบุตรหยกขาวเพียงโบกแขนเสื้อแล้วจู่โจมกลับด้วยฝ่ามือคู่ท้องน้อยของผู้บุรุษ

ชายชุดดำถอยไปไกลหลายวาพร้อมกับกระอักโลหิต แล้วหัวเราะอย่างเย็นชา

“ท่านบีบบังคับตัวเอง”

ชายชุดดำลึกลับชักกระบี่จู่โจมอีกครั้ง เป้าหมายกลับเป็นตำหนักหมิงเยว่ หญิงสาวแปลกหน้ายังอยู่ในตำหนัก ด้วยพลังฝีมือของผู้บุกรุกอาจส่งผลให้ตำหนักพังทลายและเกิดอันตรายแก่นางอย่างแน่นอน

“อย่าแตะต้องนาง”

ผู้บุกรุกแค่นเสียงดังเฮอะ ก่อนจะขยับรอยยิ้มเมื่อพริบตาเดียว เทพบุตรหยกขาวก็มายืนขวางอยู่เบื้องหน้า และชักอาวุธประจำกายออกมาเสียแล้ว กระบี่สองประกายแวววาวาบไล่ด้วยแสงสุดท้ายของดวงอาทิตย์ที่กำลังจะลับขอบฟ้า

กระบี่ไปหู² เป็นอาวุธที่ไม่เคยได้สัมผัสโลหิตของคู่ต่อสู้เลยแม้แต่ครั้งเดียว ด้วยนายของมันถือคติว่า ‘เราเป็นผู้ชี้ขาด ท่านสู้เราหนี ท่านฆ่าเราป้องกันตัว’ แต่ครั้งนี้เทพบุตรหยกขาวยอมหันคมกระบี่เข้ารับมือด้วย ก็เป็นเพราะห่วงความปลอดภัยของสตรีผู้นั้น

“ข้าได้รับคำตอบแล้ว ขอลา”

ผู้บุกรุกปริศนาบรรลุนิยามในการมาเยือนตำหนักหมิงเยว่แล้ว จึงก้าวออกจากบึงวิเวก และหลบเร้นกายลงจากเขา ที่ไว้เพียงเสียงหัวเราะที่ดังสะท้อนทั่วอาณาบริเวณ

เทพบุตรหยกขาวลดกระบี่ในมือลง เหลือบตามองสตรีในห้อง แม้จะเห็นเพียงรางเลือนก็พอทราบว่ นางคงตื่นตระหนกกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่น้อย

เมื่อมันใจว่าคนชุดดำคงไม่ย้อนกลับมาอีก เจ้าของตำหนักหมิงเยว่จึงผลักประตูเข้ามาดูหญิงสาวแปลกหน้า ก็เห็นนางยืนตะลึงอยู่กับที่ จึงปลอบด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“แม่นางไม่ต้องหวาดกลัว คนผู้นั้นลงจากเขาไปแล้ว”

²ไปหู แปลว่า จิ้งจอกขาว

หญิงสาวแปลกหน้าขยับตัวแล้วเข้ามาเขย่าแขนของเขา

“เมื่อไหร่ที่เธอจะรู้ขึ้นหรือคะ โอ๊ย ฉันนึกว่าคุณจะเป็นอะไรไปแล้วเสียอีก
ทำไมเราไม่โทรศัพท์หาตำรวจล่ะคะ”

เทพบุตรหยกขาวไม่เข้าใจภาษาที่นางพูดเลยสักนิดเดียว

“เจ้ากำลังพูดอะไร นี่เจ้ามาจากที่ใดกันแน่”

เทพบุตรหยกขาวขมวดคิ้ว ความหวาดระแวงเข้ามาแทนที่ความห่วงใย
ในสวัสดิภาพของหญิงสาวซึ่งเสียขวัญคนนี้เสียแล้ว เมื่อสักครู่มีผู้บุกรุกลักลอบ
ขังยังมีมือสูงพอตัว และยังอาจส่งรัฐประหารกระดกถึงตัวตนที่แท้จริงของเขา
อีกด้วย หรือว่าสตรีนางนี้จะเป็นสายลับที่ถูกใช้ให้มาค้นหาข้อมูลบางอย่าง
จากเขา

การแปรเปลี่ยนนามและหลบเร้นกายจากยุทธภพทำให้เพราะเมื่อหน่วย
ความวุ่นวายประการเดียวไม่ แต่ยังคงมีคนคนหนึ่งที่เขาจะต้องปกป้อง ดังนั้น
จึงให้ผู้ใดล่วงรู้ถึงฐานะที่แท้จริงของตนไม่ได้อย่างเด็ดขาด เพราะอาจเป็น
การชักนำเหตุเภทภัยไปสู่คนผู้นั้นได้

ปลายกระบี่เรียวยาวและคมกริบซึ่งมีนามว่า ‘ไป๋หู’ จ่อเข้าที่คอหอย
ของสตรีเบื้องหน้า น้ำเสียงของชายหนุ่มเจ้าของนิวาสถานเปลี่ยนเป็นเย็นชา
“ใครส่งเจ้ามา”

“กร๊อต! จู่ๆ ทำไมหันดาบมาหาฉันเสียล่ะ เอามันออกไปนะ” หญิงสาว
แปลกหน้าร้องอย่างหวาดผวา เธอเรียกกระบี่เรียวยาวที่มีคมทั้งสองด้าน
ว่าดาบ

“บอกมา”

เทพบุตรหยกขาวหมุนกระบี่ในมือจ่อคอหอยหญิงสาวในระยะประชิด
กว่าเดิม กระทั่งปลายกระบี่นั้นทิ่มแทงผิวเนื้อของนาง

แววตาของหญิงสาวเบิกโพลงอย่างตื่นตระหนก นางขยับตัวก้าวถอย
หลังตามสัญชาตญาณ เหวี่ยงไหล่ซึ่มผุดพราวเต็มใบหน้า แต่กระบี่ไป๋หูก็ยังคง
ทำหน้าที่ต่อไปอย่างไม่ลดละ

เทพบุตรหยกขาวมองออกว่านั่นเป็นเพราะความกลัว ใครจะไม่กลัวตาย ในเมื่ออาวุธแหลมคมมาจ่อคอขนาดนี้ และสายตาของเขาก็ไม่ได้บ่งบอกว่ากำลังล้อเล่นเลยสักนิด

ชายหนุ่มเห็นอาการตัวสั่นงันงกของหญิงสาวได้คมกระบี่ก็พลันนึกสงสัยขึ้นมา ทว่า...ความประมาทเป็นหนทางสู่ความตายมิใช่หรือ หากการใจอ่อนในวันนี้ส่งผลร้ายแรงต่อคนผู้นั้น ก็เป็นตัวเขาเองที่จะต้องเสียใจไปตลอดชีวิต

กองทัพนับหมื่นแสนอาจพ่ายได้แม้กับสตรีเพียงนางเดียว หรือที่เรียกกันว่ากลลวงหญิงงาม ดังนั้นอย่ายอมให้ใบหน้าไร้เดียงสาแห่งหลอกอย่างเด็ดขาด ต้องสืบสวนที่มาของนางจนกระจำจั่งให้จงได้

ไม่ทันที่เทพบุตรหยกขาวจะตัดสินใจใช้วิธีการข่มขู่ขั้นต่อไปกับเคลยสาวแปลกหน้า นางก็สลับไปเสียก่อน

นางสลับจริงๆ หรือเป็นแค่เล่ห์กลของนางกันแน่ะ

แววปราชญ์ฟื้นขึ้นมาในห้องที่ว่างเปล่า หญิงสาวเหลียวซ้ายแลขวา หยิกแก้ม ทุบศีรษะตนเอง หวังว่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้จะแค่ความฝัน

การต่อสู้ระหว่างคนชุดดำกับผู้ชายเดี่ยวดีเดียวร้ายคนนั้นเป็นแค่ความฝันเท่านั้น ตอนนี้เธอตื่นแล้วและจะต้องรีบออกไปจากตำแหน่งเสียที่ป่านนี้เพื่อนๆ คงร้อนใจจะแย่แล้วที่เธอมาหายตัวไปนานๆ อย่างนี้

แววปราชญ์หลักประตูดำหนัก เห็นสะพานไม้ทอดยาวสู่ทางเดินลึกเข้าไปในป่า หญิงสาวตัดสินใจวิ่งไปตามทางเดินเพื่อไปหาเพื่อนๆ ของเธอ ทั้งความทรงจำเหี้ยมคร่าชีวิตและความหวาดผวาก็ยังฝังใจอยู่ เมื่อได้พบกับเพื่อนๆ แล้วก็หวังว่าเธอจะรู้สึกดีขึ้น

ทางเดินกว้างเต็มไปด้วยก้อนหินขรุขระ ซ้ำบางช่วงยังมีกิ่งไม้ร่วงลงมากีดขวางเส้นทาง ทำให้แววปราชญ์ล้มลุกคลุกคลาน ใบหน้าขาวนวลมีรอยขีดข่วนจากกิ่งไม้แหลมคมทั้งหน้าผากและจมูก แต่เธอก็ไม่สนใจ ขอให้ได้ออก